

El llegat de l'aznarisme

ANTÓN LOSADA, periodista

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 8.10.09

Ni el *cas Gürtel* ni la seva gestió per part de **Rajoy** resulten intel·ligibles sense situar-los en aquella combinació de paleoespanyolisme, *hidalguía* en multipropietat i pensament mal encarat que va ser l'aznarisme, el paradigma de la legislatura de la majoria absoluta.

L'origen va ser probablement aquell culte inqüestionable a l'eficàcia «gratis total». **Aznar** ho va sintetitzar com només ell sabia: «Teníem un problema i l'hem solucionat». S'havien de finançar i organitzar les *performances* del partit. *El Bigotes* resolva els dos problemes. És la mateixa eficàcia sense cost que persegueix Génova: com que el primer mandat dels seus votants és fer fora **Zapatero**, tota la resta és secundari; només cal aguantar per anar bé.

El culte a l'eficàcia va induir aquella passió pels símbols externs de l'èxit i tot el que brillava. Fruit d'una barreja sense complexos entre anar a missa de vuit i l'ètica que **Weber** va anomenar de l'èxit, i les seves icones com a distinció dels elegits, va néixer l'*ètica aznarista*. El casament d'El Escorial en va ser la màxima expressió: aquella boja carrera per veure qui arribava en un cotxe més gran i amb un vestit més car. La mateixa ètica que va portar **Rajoy** a reduir-ho tot a «un parell de vestits»; propines per als nou-rics.

El *resultadisme* com a criteri i el triomf com a exhibició van derivar en sensació d'impunitat. Es van tornar descuidats, convençuts que o bé

ningú preguntaria o bé tot tenia solució amb els seus afins en els mitjans i la justícia. No és casualitat que la trama florís on la majoria absoluta és popular. La parsimònia de **Rajoy** o la tossuderia d'**Aguirre**, contractant fins a l'últim minut, neixen en aquest sentir-se invulnerables.

Quan la crua veritat s'obre pas, la resposta és també la senya d'identitat definitiva de l'aznarisme: la política de terra cremada i la destrucció del denunciant per qualsevol mitjà, com la mentida massiva de l'11-M . La deriva cap a mètodes mafiosos de **Correa** Corleone per seguir munyint els seus contactes tampoc dista tant del *mètode* Cospedal: coaccionar amb acusacions tot aquell que es trobi pel camí, sigui jutge, policia o transeünt. I sempre executat amb una tenacitat i una barra que empenyen tots els altres a sentir la urgència d'explicar-se; menys a l'aznarisme i els seus hereus. A ells, el valor se'ls suposa.